

Det är visserligen sant, att det i många fall är en vansklig uppgift för kritiken att återställa den ursprungliga ordalydelsen i den s. k. nestorianska texten, och grunden härtill är det egendomliga sätt, på hvilket de ryska krönikorna hafva kommit till oss, i det att hvarje afskrifvare godtyckligt gjort ändringar eller tillägg i texten, och de älsta handskrifter, som vi ega, äro ej äldre än det fjortonde århundradet. Men krönikornas berättelse om den ryska statens grundläggning är en af de fasta punkterna i dem. Den är icke blott gemensam för alla afskrifterna, utan den slingrar sig som en röd tråd genom hela den äldre ryska historien; den måste därför härstamma från själfva originalkrönikan, sådan den blef upptecknad senast i början af det tolfte århundradet. Att antaga att traditionen, efter högst två århundradens förlopp, skulle hafva kommit till den grad på afvägar, att redan den älste krönikeförfattaren i detta hänseende fullständigt skulle vara på orätt spår, strider mot alt sundt förnuft.

Förtjänsten af att först hafva gjort västra Europa bekant med den i de gamla ryska krönikorna bevarade traditionen tillkommer obestriddigt några svenska författare, hvilka de politiska förhållandena hade bragt i närmare förbindelse med Ryssland. Bland dessa bör först och främst nämnas PETRUS PETREJUS, som flera år hade uppehållit sig i Ryssland och uppenbarligen förvärfvat noggrann kännedom om landet och dess förhållanden. I sitt märkliga arbete: »Regni Muschovitici Sciographia. Thet är: Een wiss och egenhelig Beskrifning om Rydzland» o. s. v. (Stockholm 1615, kort därefter äfven öfversatt på tyska) gifver han en utförlig framställning af den äldre ryska historien i nära anslutning till vissa af de yngre och kortare krönikorna. Han anför sålunda också berättelsen om de tre varägiska brödernas inkallande samt yttrar med anledning däraf bland annat (2:a boken sid. 2 f.): »Men hwilke the Waregi hafwa varit, kan iagh intet annars weta eller rättare förstå, än